

Коллективно-творча справа

РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ

В селі Поляни

*Райдуга в небі плине,
Граючи в плесах вод
Доки живе наша пісня.
Доти живе і народ.*

Упродовж багатьох років полянці безупинно творили своє, тільки їм властиве духовне середовище, наповнюючи його своєрідними обрядами, традиціями.

Мамина пісня, батькова хата, дідусева казка, бабусина вишиванка, добре слово сусіда, традиційний звичай взаємодопомоги, незамулена криниця, з якої пив воду мандрівник, задавнила пам'ятка на околиці села - все це родовідна пам'ять, наші символи, історія, може іноді й сумна, але в основі своїй все стверджуюча.

На основі проведеної пошукової роботи, ми сьогодні ближче торкнемося культури нашого села. Адже де б ми не були, скрізь відчуваємо поклик рідної домівки, хвилюємося аж до сліз, коли зачуємо рідну мову, пісню...

І наш обов'язок берегти і примножувати історію, традиції і звичаї рідного села Поляни, які ще збереглися в пам'яті наших бабусь та дідусів.

Уміли наші бабусі і дідусі працювати, уміли й відпочивати. Довгими осінніми та зимовими вечорами сходилась молодь на вечорниці, співали гарних українських пісень, розповідали гуморески, і звичайно танцювали.

В нашого народу є багато гарних традиційних свят, зокрема пов'язаних з народним календарем: «Вечорниці», «Івана Купала», «Проводи зими», «Обжинки», «Зажинки», «Веснянки». Всі ці свята були невід'ємною частиною трудового життя селянина і славили працюваність полянців, були пов'язані з певним повір'ям, мріями про багатий урожай...

За переказами старожилів села перший клуб відкрився у 1953 році, а точніше селянська хатина, що стояла на місці теперішньої площі, знаходилась по вулиці Лесі Українки. Це була невелика хатинка, біля самої дороги, але в цьому маленькому клубі було завжди затишно і весело.

Танцюймо разом

Кожного вечора, після напруженого робочого дня сюди збиралося дуже багато талановитої молоді. Завклубом, на той час, працював молодий парубок Старовойт Григорій Йосипович. Він був талановитою людиною, мав велике терпіння, безмежну енергію, силу волі, гармонійно й плідно вмів проводити дозвілля молоді села. Григорій Йосипович вмів дуже гарно грати на баяні, влучно жартував, своєю енергією і доброзичливістю запалював вогник у очах хлопців і дівчат, які спішили на відпочинок до клубу.

Перший завклуб - Старовойт Григорій Йосипович

Крім танців, розваг в клубі демонстрували кінофільми, на які приходили не тільки молодь, але і старші люди, щоб подивитися на диво, якого ще ніколи не бачили.

Після кінофільмів, проводились репетиції самодіяльного народного хору.

Полянці люди дуже співучі, вони співали - у горі і в радості, на сімейних і народних святах, в церкві і в школі. Пісня супроводжувала протягом усього життя, допомагала в праці й прикрашала побут. Невипадково великий Гоголь

писав: «Покажіть народ, у якого б було більше пісень, ніж в українців». Село дзвеніло піснями.

Самодіяльний хор (1959 р.)

Хор мав своє, яскраво визначене обличчя, щиро відкрите й сонячно-промінне багато барвистою манерою виконання. Учасники хору чарували своєю піснею і жителів сусідніх сіл: Бронного, Городища, Малинська, Яринівки, Тишиці, а також їздили з виступами за межі району, області. Неодноразово поверталися з нагородами, хористів щиро поважали, ними пишалися у селі. Адже кожен з них був обдарованим мешканцем, бо гарний спів засвідчує не тільки слух і приємний голос, а й високу емоційність, тонке відчуття слова.

Старовойт Григорій Йосипович працював завклубом понад 25 років, його зараз згадують з повагою і щирою вдячністю за його внесок в розвиток культури села Поляни.

Виступ у м. Рівне

В 1970 році в селі Поляни побудований великий, затишний Будинок культури, де є актова зала, кімнати для проведення гуртків, бібліотека, фойє, кабінет директора, кабінет для збереження сценічних костюмів та музичної апаратури. На відкриття закладу культури з'їхалось дуже багато гостей: районний аматорський хор, драматичний колектив.

Виступ у драматичному театрі м. Рівне

Фото на згадку

Свято врожаю 1970 рік.

Урочисте відкриття Будинку культури

Для полянців це було справжнє свято, яке запам'яталося надовго .

Дуже часто змінювались директори Будинку культури з 1970 по 1973 рік директором працював Коваль Микола Федорович, пізніше з 1973 по 1976 рік - Примак Василь Євменович, який був ще й кіномеханіком.

На зміну Примака Василя Євменовича прийняла Будинок культури, Удодик Галина Омелянівна, вона поєднала свою долю саме з піснею, яка стала її душею і життям. Три роки працювала вона директором, а потім 24 роки - бібліотекарем сільської бібліотеки. Але все життя свій талант переданий від неньки вона дарує людям -це чарівна пісня, яка ллється з вуст і торкнеться кожного, хто чує голос Галини Омелянівни.

Агітбригада «Поляночка». 1984 рік.

З 1978 року по 2002 рік, 24 роки, працювала директором Будинку культури, Коваль Ганна Іванівна. Вона - як сонце: непосидюча, сумлінна, душевна, жодної хвилини не знає відпочинку. Разом з нею художніми керівниками працювали: Турчик Галина Григорівна, Коваль Наталія Серафимівна, Яловенко Василь Іванович та Дзюбак Тамара Василівна. Будинок культури гримів своїми талантами. При ньому працювали гуртки: вокальний, хореографічний, драматичний і духовий оркестр. Чарував своєю піснею естрадний ансамбль та самодіяльний хор, під керівництвом Анатолія Світлицького.

Хай лине пісня

1987р.

Жодне свято в селі не відбувалося без людей - талантів: Яловенка В.І., Удодик Г.О., Дзюбак Т.В., Коваль Т.І., з їхніх вуст лилася українська, народна пісня, яку не можна було слухати спокійно, бо в ній стільки доброти, смутку й любові.

Для мене пісня, наче поклик долі.
Моє натхнення, дум стрімких потік.
Я йду із нею по життєвім полі,
І не зраджу їй до склону своїх літ

Наші колективи мали безмежну енергію, гармонійно і плідно поєднували трудову діяльність, і давали лад у сім'ї, вели активну громадську діяльність. Вони неодноразово були переможцями районних оглядів-конкурсів, фестивалів.

В наш досить складний час вже ні в кого не викликає подиву масова й безпросвітна повинь широко вжиткових розважально-розбещувальних ігор, видовищ, бойовиків. Проте, стає вже помітним дивом, коли хтось-десь проспіваче істинно українську, справді народну пісню. Але ще дивніше, коли тією ж піснею збере навколо себе гурт. І саме в нас, в Полянах, завжди лунає невмируща українська народна пісня - глибока за змістом, багата яскравістю образів, щира невимовною ніжністю, має глибоке коріння.

На даний час директором Будинку культури працює молода, енергійна, сповнена сили жінка - Кузяк Тетяна Іванівна.

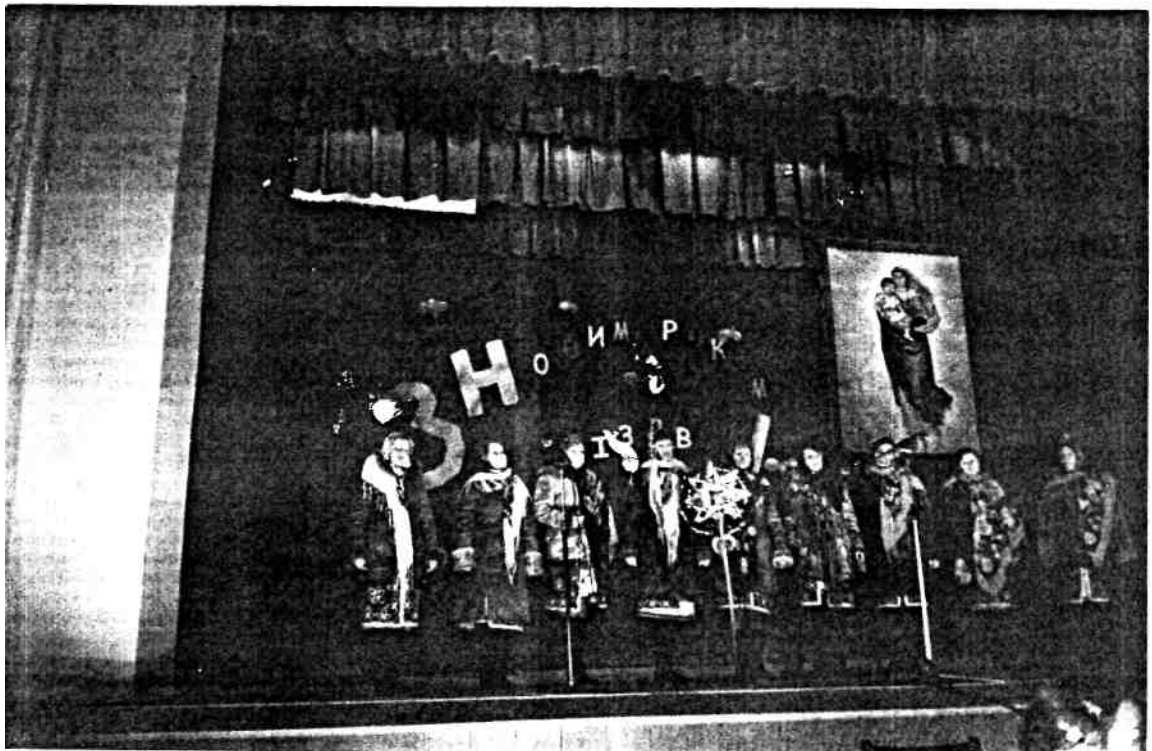
Завідуюча публічно-шкільною бібліотекою - Синюк Алла Анатоліївна, яка вміє згуртувати навколо себе і дітей, і дорослих. Вона вміло поєднує свою роботу з піснею.

В школі діє вокальний фольклорний ансамбль вчителів «Оберіг» під керівництвом Тамари Василівни Дзюбак.

Будинок культури, бібліотека і школа - три невід'ємні заклади, об'єднанні прагненнями виховання справжніх громадян України, формування творчої особистості, національної свідомості. Пробудження у дітей інтересу до вивчення культури, історії, традицій, обрядів наших пращурів. І ми також повинні пам'ятати...

Звіт художньої самодіяльності 2008р.

Коляда 2007р.

